

Emil Pedersen,

Vangshamn.

Så uventet kom nyheten om at Emil Pedersen var død, at en uvilkårlig måtte stanse opp og likesom innprente seg sjøl, at slik var det. Han som for bare noen timer siden gikk her lys levende var no plutselig blitt revet bort, midt i sin beste alder.

Emil Pedersen var kjent som et godt menneske. Hans gode hjertelag rakk til alle. Og hans rolige og vinnende vesen gjorde inntrykk både på fremmede og kjente. Det var vel dette som gjorde at han vant seg så mange venner på den korte tida han var her i grenda. Sjukdom og motgang gjorde ham ikke bitter. Heller det motsatte. Han var djup og stille og «speilte en himmel av».

For hans gamle prøvede foreldre og hans unge følsomme hustru og likeså for hans søsken, blir det vel ikke bare et sår men en djup flenge som seint kommer til å gro. I heimen var han jo ikke bare mann og far, men en umistelig kamerat for sine nærmeste.

Vi som fikk være med å følge ham til hans siste kvilestad, er jo blitt et minne rikere. I den sjeldne vakre vinterdag blei den kransesmykkede kiste ført fra hans barndomsheim i Lenvik, til Bjorelvnes kirke. Her talte Pastor Klette varmt og inderlig om dette korte livet og det fagre, det evige som venter bak død og grav.

Etterpå nedla Oddleiv Skårås en krans fra «Lysbotn kristelige ungdomsforening» med takk for det arbeide avdøde hadde nedlagt der ved å underholde med musikk både på møter og fester. Det blei videre nedlagt kranser fra naboer og venner i bygda.

Kisten blei så båret til kirkegården og etter den korte seremoni der, gikk mann så ombord igjen for å vende heim. Alle med følelsen av et stort tomrom etter ham som blei igjen. Men i minnet vårt lever han og vil ikke så lett viskes bort.

H.M.